

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПОДАННЯ
щодо відповідності Конституції України (конституційності)
частини другої статті 3 та підпункту 5 пункту 3 частини другої статті 4
Закону України від 08 липня 2011 року № 3674-VI «Про судовий збір»

До Верховного Суду в порядку частини четвертої статті 7 Кодексу адміністративного судочинства України надійшли звернення суддів Верховного Суду в Касаційному адміністративному суді Стародуба О. П. від 03 грудня 2024 року у зв'язку з постановленням ухвали Верховного Суду від 02 грудня 2024 року у справі № 140/8660/20 та Рибачука А. І. від 09 квітня 2025 року у зв'язку з прийняттям постанови Верховного Суду від 08 квітня 2025 року у справі № 260/9470/23 про внесення до Конституційного Суду України подання щодо конституційності частини другої статті 3 та підпункту 5 пункту 3 частини другої статті 4 Закону України від 08 липня 2011 року № 3674-VI «Про судовий збір» (далі – Закон № 3674-VI).

Обставини, які зумовили ініціювання звернення до Верховного Суду для вирішення питання про внесення до Конституційного Суду України подання

На розгляді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду перебували справи:

за позовом особи до Управління соціального захисту населення Камінь-Каширської районної державної адміністрації Волинської області про визнання протиправною бездіяльності відповідача, яка призвела до ненарахування та невиплати із 17 липня 2018 року щомісячної грошової допомоги у зв'язку з обмеженням споживання продуктів харчування місцевого виробництва та особистого підсобного господарства, встановленої статтею 37 Закону України від 28 лютого 1991 року № 796-XII «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи», та зобов'язання вчинити певні дії. Оскаржувана в цій справі ухвала стосувалася питання про апеляційне оскарження ухвали суду першої інстанції щодо судового контролю за виконанням судового рішення в порядку статті 383 КАС України;

за позовом особи до Головного управління Пенсійного фонду України

в Закарпатській області про визнання протиправними дій щодо обмеження максимальним розміром перерахованої пенсії у зв'язку з нарахуванням і виплатою щомісячної доплати в розмірі 2000 грн відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 14 липня 2021 року № 713 «Про додатковий соціальний захист окремих категорій осіб» та зобов'язання здійснити перерахунок і виплату пенсії без такого обмеження з урахуванням раніше виплачених сум. Оскаржувана в цій справі ухвала стосувалася питання про апеляційне оскарження ухвали суду першої інстанції щодо судового контролю за виконанням судового рішення в порядку статті 382 КАС України.

За результатами розгляду вказаних адміністративних справ № 140/8660/20 і № 260/9470/23 суд прийняв постанови від 15 листопада 2024 року й від 08 квітня 2025 року відповідно та дійшов висновку про те, що частина друга статті 3 і підпункт 5 пункту 3 частини другої статті 4 Закону № 3674-VI, які уможливають справляння судового збору за подання апеляційної скарги на ухвалу суду, постановлену в порядку статей 382 і 383 КАС України, не підлягають застосуванню під час розгляду цієї справи як такі, що суперечать частині першій статті 8, частинам першій і другій статті 55, статті 129-1 Конституції України. Тому суд вважав за необхідне застосувати до спірних правовідносин норми Конституції України як норми прямої дії, а також звернувся до Верховного Суду для вирішення питання про внесення до Конституційного Суду України подання щодо конституційності частини другої статті 3 та підпункту 5 пункту 3 частини другої статті 4 Закону № 3674-VI.

Як ключовий мотив у вказаних судових рішеннях зазначається, що можливість апеляційного оскарження ухвали суду, постановленої в порядку статей 382 і 383 КАС України, як і в Рішенні Конституційного Суду України від 13 травня 2024 року № 6-р(II)/2024, поставлено в залежність від сплати судового збору, що також створює необґрунтоване втручання в право стягувача на доступ до суду і є порушенням конституційних засад та принципів адміністративного судочинства. Натомість, застосовуючи положення частини першої статті 8, частин першої і другої статті 55, статті 129-1 Конституції України як норми прямої дії, з урахуванням юридичної позиції Конституційного Суду України в Рішенні від 13 травня 2024 року № 6-р(II)/2024, Верховний Суд дійшов висновку, що судовий збір не підлягає сплаті за подання апеляційної скарги на ухвалу суду, постановлену за результатами розгляду поданої в порядку статей 382 і 383 КАС України заяви.

Постановою від 12 вересня 2025 року № 14 Пленум Верховного Суду, керуючись статтею 150 Конституції України, статтями 7, 50–52 Закону України «Про Конституційний Суд України», пунктом 5 частини другої статті 36, пунктом 5 частини другої статті 46 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», постановив звернутися до Конституційного Суду України з конституційним поданням щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини другої статті 3 та підпункту 5 пункту 3 частини другої статті 4 Закону № 3674-VI.

Щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини другої статті 3 та підпункту 5 пункту 3 частини другої статті 4 Закону № 3674-VI.

Відповідно до статті 3 Конституції України людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави; держава відповідає перед людиною за свою діяльність; утвердження й забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави.

В Україні визнається і діє принцип верховенства права. Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй. Норми Конституції України є нормами прямої дії. Звернення до суду для захисту конституційних прав і свобод людини і громадянина безпосередньо на підставі Конституції України гарантується (стаття 8 Конституції України).

Виключно законами України визначаються, зокрема, права і свободи людини і громадянина, гарантії цих прав і свобод; судоустрій, судочинство, порядок виконання судових рішень (пункти 1, 14 частини першої статті 92 Основного Закону України).

Згідно із частинами першою та другою статті 55 Конституції України права і свободи людини і громадянина захищаються судом; кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Стаття 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) гарантує право на справедливий і публічний розгляд справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом.

Серед основних засад судочинства Конституція України закріпила, зокрема, забезпечення права на апеляційний перегляд справи та у визначених законом випадках - на касаційне оскарження судового рішення (пункт 8 частини другої статті 129); обов'язковість судового рішення (пункт 9 частини другої статті 129).

Такі конституційні положення кореспондують із нормами статей 13 і 14 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» та статей 13 і 14 КАС України.

Стаття 129-1 Конституції України передбачає, що суд ухвалює рішення іменем України. Судове рішення є обов'язковим до виконання. Держава забезпечує виконання судового рішення у визначеному законом порядку. Контроль за виконанням судового рішення здійснює суд.

Зі змісту зазначених конституційних норм прослідковується надважливе значення судового захисту прав людини та його сутність.

Згадані вище норми Основного Закону України неодноразово були предметом тлумачення Конституційним Судом України (далі – КС України), який у своїх численних рішеннях сформулював правові позиції щодо юридичного механізму захисту й поновлення прав і свобод людини, у тому числі щодо права особи на судовий захист та його складових. Окремі із цих позицій:

– реалізація конституційного права на судовий захист передбачає можливе оскарження до суду рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади. Хоча обсяг розсуду законодавця при встановленні системи судоустрою, процедури оскарження <...> є широким, законодавець повинен, здійснюючи відповідне регулювання, виходити з конституційних принципів і цінностей та відповідних міжнародних зобов'язань України, зокрема щодо ефективного судового захисту прав і свобод людини і громадянина (абзац п'ятий підпункту 3.2 пункту 3 мотивувальної частини **Рішення КС України від 17 червня 2020 року № 4-р(II)/2020**);

– складовим елементом конституційного принципу верховенства права в розумінні статті 8, частини другої статті 55 Конституції України є доступ особи до суду з метою здійснення судового контролю щодо законності та правомірності усіх рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб (абзац перший підпункту 3.2 пункту 3 мотивувальної частини **Рішення КС України від 24 червня 2020 року № 6-р(II)/2020**);

– приписи статті 8, частини першої статті 55 Конституції України зобов'язують державу гарантувати на законодавчому рівні кожному можливість реалізації його права на судовий захист. Законодавець має встановити такий обсяг права осіб на судовий захист, який забезпечував би його дієву реалізацію, а відмова судів у реалізації такої можливості може призвести до порушення гарантованого Конституцією України права на судовий захист; право на судовий захист гарантовано частиною першою статті 55 Конституції України та охоплює не лише право на звернення до суду, а й можливість реалізації цього права без обмежень чи перепон; зміст права на судовий захист, установленого частиною першою статті 55 Конституції України, слід визначати, серед іншого, з урахуванням змісту права на справедливий суд, гарантованого статтею 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року <...> та витлумаченого Європейським судом із прав людини (речення перше, друге абзацу шостого пункту 2, абзац перший підпункту 2.2 пункту 2, абзац другий підпункту 2.2.1 підпункту 2.2 пункту 2 мотивувальної частини **Рішення КС України від 06 квітня 2022 року № 2-р(II)/2022**);

– правосуддя за своєю суттю визнається таким лише за умови, що воно відповідає вимогам справедливості й забезпечує ефективне поновлення в правах (речення перше абзацу десятого пункту 9 мотивувальної частини **Рішення КС України від 30 січня 2003 року № 3-рп/2003**);

– з принципу «верховенства права» (правовладдя) та вимоги утвердження і забезпечення права особи на судовий захист, що його як загальне право визначено в частині першій статті 55 Конституції України <...> впливає обов'язок держави в особі органу законодавчої влади запровадити юридичний механізм реалізації права особи на судовий захист <...>. Такий юридичний механізм має забезпечувати дієвість права особи на судовий захист, що виявляється в запровадженні законом процесуальних можливостей для реального захисту та поновлення порушених прав і свобод особи, особливо в ситуації, коли це

порушення спричинено рішеннями, діями або бездіяльністю органів публічної влади, їх посадових і службових осіб (абзац третій підпункту 4.2 пункту 4 мотивувальної частини **Рішення КС України від 01 березня 2023 року № 2-р(II)/2023**);

– КС України наголошує на значущості приписів частин першої, другої статті 55 Конституції України щодо права кожного захищати в судовому порядку свої права і свободи, що зазнають порушення або утиску внаслідок рішень, дій або бездіяльності суб'єктів владних повноважень, а також вказує, що приписи третього речення частини другої статті 3, статті 8, частин першої, другої статті 55 Основного Закону України зобов'язують державу запровадити на законодавчому рівні такий юридичний механізм реалізації права особи на судовий захист, який забезпечуватиме процесуальні можливості для реального захисту та поновлення порушених прав і свобод (абзац сьомий підпункту 3.2 пункту 3 мотивувальної частини **Рішення КС України від 13 травня 2024 року № 6-р(II)/2024**);

– право на судовий захист, установлене частиною першою статті 55 Конституції України, слід розглядати у зв'язку з основними засадами судочинства, визначеними частиною другою статті 129 Конституції України, та з урахуванням права на справедливий суд (складником якого є обов'язок держави виконати судові рішення), гарантованого статтею 6 Конвенції (абзац п'ятий підпункту 3.4 пункту 3 мотивувальної частини **Рішення КС України від 13 травня 2024 року № 6-р(II)/2024**).

Аналіз наведених правових позицій **КС України** показує, що розуміння змісту права на судовий захист пов'язане зі здійсненням певного виду процесуальної діяльності та судочинства, а також ухваленням відповідних судових рішень. Відтак, право на судовий захист та правова природа судових рішень є невід'ємними від встановлених Конституцією України основних засад судочинства, які водночас виступають гарантіями забезпечення ефективної реалізації цього права.

Серед елементів правової природи судових рішень визначальним є обов'язковість судового рішення. Вбачається, що без такої риси судового рішення як його обов'язковий характер, втрачається сенс судового захисту і його мета.

У контексті обов'язковості судового рішення як однієї з основних засад судочинства **КС України в Рішенні від 13 травня 2024 року № 6-р(II)/2024** зауважив, що суд неодноразово наголошував на потребі визначити на законодавчому рівні належні й дієві національні юридичні механізми здійснення судочинства та виконання судових рішень, які засновані на основних засадах судочинства, що їх встановлено в Конституції України, та які уможливають забезпечення судового захисту, поновлення порушених прав і свобод особи (абзац перший підпункту 3.5 пункту 3 мотивувальної частини).

Зокрема, у **Рішенні від 23 листопада 2018 року № 10-р/2018 КС України** зазначив, що набрання судовим рішенням законної сили є юридичною подією, з настанням якої виникають, змінюються чи припиняються певні правовідносини, а таке рішення набуває нових властивостей. Основною із цих властивостей є

обов'язковість – сутнісна ознака судового рішення як акта правосуддя (абзац третій підпункту 2.3 пункту 2 мотивувальної частини).

В іншому рішенні КС України виснував, що захист, утвердження та здійснення прав людини потребують передусім забезпечення реалізації права на судовий захист, а також дотримання основних засад судочинства, включно з конституційною вимогою щодо обов'язковості судового рішення, що гарантовано приписами частини першої статті 55, пункту 9 частини другої статті 129, статті 129-1 Конституції України (речення друге абзацу другого пункту 4 мотивувальної частини **Рішення КС України від 19 квітня 2023 року № 4-р(II)/2023**).

Обов'язковість судового рішення невід'ємно пов'язана з його виконанням, на значимості та необхідності якого КС України неодноразово акцентував у своїх рішеннях.

Так, у **Рішенні від 13 грудня 2012 року № 18-рп/2012 КС України** зауважив, що виконання судового рішення охоплює, зокрема, визначений у законі комплекс дій, спрямованих на захист і поновлення порушених прав, свобод, законних інтересів фізичних та юридичних осіб, суспільства, держави (абзац третій пункту 2 мотивувальної частини).

У **Рішенні від 15 травня 2019 року № 2-р(II)/2019 КС України** підкреслив, що обов'язкове виконання судового рішення є необхідною умовою реалізації конституційного права кожного на судовий захист, тому держава не може ухилятися від виконання свого позитивного обов'язку щодо забезпечення виконання судового рішення задля реального захисту та відновлення захищених судом прав і свобод, законних інтересів фізичних та юридичних осіб, суспільства, держави. Позитивний обов'язок держави щодо забезпечення виконання судового рішення передбачає створення належних національних організаційно-правових механізмів реалізації права на виконання судового рішення, здатних гарантувати здійснення цього права та обов'язковість судових рішень, які набрали законної сили, що неможливо без їх повного та своєчасного виконання (абзац восьмий підпункту 2.1 пункту 2 мотивувальної частини).

У **Рішенні від 01 березня 2023 року № 2-р(II)/2023 КС України** указав, що судовий контроль за виконанням судового рішення є щонайпершим елементом у юридичному механізмі забезпечення виконання судового рішення; держава для забезпечення виконання судового рішення має насамперед запровадити дієвий, а не ілюзорний юридичний механізм здійснення судового контролю за виконанням судового рішення, який дасть змогу особі, на користь якої ухвалено судове рішення, домогтися його виконання, щоб реально захистити та поновити права, свободи та інтереси (абзаци третій і четвертий підпункту 6.2 пункту 6 мотивувальної частини).

Крім того, у **Рішенні від 13 травня 2024 року № 6-р(II)/2024 КС України** зазначив, що невиконання державою такого обов'язку суперечить приписам пункту 9 частини другої статті 129, частин першої, другої статті 129-1 Конституції України та призводить до порушення права особи на судовий захист, нівелює дієвість судочинства, що є несумісним із принципом верховенства права, що його

встановлено частиною першою статті 8 Конституції України (абзац четвертий підпункту 3.5 пункту 3 мотивувальної частини).

Таким чином, наведені позиції КС України на основі аналізу норм Основного Закону України щодо обов'язковості виконання судових рішень свідчать про важливість та необхідність визначення на законодавчому рівні належних і дієвих національних юридичних механізмів здійснення судочинства та виконання судових рішень, які ґрунтуються на основних засадах судочинства, що їх встановлено в Конституції України, та які уможливають забезпечення судового захисту, поновлення порушених прав і свобод особи.

Імперативні приписи щодо обов'язковості виконання судових рішень, які набрали законної сили, містяться в усіх процесуальних кодексах України, в тому числі КАС України.

Відповідно до статті 14 КАС України судові рішення, яким закінчується розгляд справи в адміністративному суді, ухвалюється іменем України. Судові рішення, що набрали законної сили, є обов'язковими до виконання всіма органами державної влади, органами місцевого самоврядування, їх посадовими та службовими особами, фізичними і юридичними особами та їх об'єднаннями на всій території України. Невиконання судового рішення тягне за собою відповідальність, встановлену законом. Обов'язковість судового рішення не позбавляє осіб, які не брали участі у справі, можливості звернутися до суду, якщо ухваленим судовим рішенням вирішено питання про їхні права, свободи, інтереси та (або) обов'язки.

Стаття 370 КАС України встановлює, що судові рішення, яке набрало законної сили, є обов'язковим для учасників справи, для їхніх правонаступників, а також для всіх органів, підприємств, установ та організацій, посадових чи службових осіб, інших фізичних осіб і підлягає виконанню на всій території України, а у випадках, встановлених міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, або за принципом взаємності, – за її межами. Невиконання судового рішення тягне за собою відповідальність, встановлену законом.

Також КАС України передбачає форми судового контролю за виконанням судових рішень в адміністративних справах, зокрема стаття 381-1 визначає, що судовий контроль за виконанням судових рішень в адміністративних справах здійснює суд, який розглянув справу як суд першої інстанції. Суд може здійснювати судовий контроль за виконанням судового рішення у порядку, встановленому статтями 287, 382 - 382-3 і 383 цього кодексу.

Отже, формами судового контролю за виконанням судових рішень згідно з КАС України є, зокрема, зобов'язання суб'єкта владних повноважень подати звіт про виконання судового рішення, ухваленого не на його користь (статті 382–382-3), та визнання протиправними рішень, дій чи бездіяльності, вчинених суб'єктом владних повноважень – відповідачем на виконання рішення суду (стаття 383).

Відповідно до частини першої статті 382 КАС України суд, який розглянув адміністративну справу як суд першої інстанції та ухвалив судові рішення, за письмовою заявою особи, на користь якої ухвалено судові рішення і яка не є

суб'єктом владних повноважень, або за власною ініціативою може зобов'язати суб'єкта владних повноважень, не на користь якого ухвалене судове рішення, подати у встановлений судом строк звіт про виконання судового рішення.

В адміністративних справах щодо обчислення, призначення, перерахунку, здійснення, надання, одержання пенсійних виплат, соціальних виплат непрацездатним громадянам, виплат за загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням, виплат та пільг дітям війни, інших соціальних виплат, доплат, соціальних послуг, допомоги, захисту та пільг за письмовою заявою заявника суд зобов'язує суб'єкта владних повноважень, не на користь якого ухвалене судове рішення, подати звіт про виконання судового рішення.

Згідно із частиною другою статті 382-1 КАС України за наслідками розгляду заяви суд постановляє ухвалу про її задоволення або відмову у задоволенні та зобов'язання суб'єкта владних повноважень подати в установлений судом строк звіт про виконання судового рішення.

Ухвалу суду про відмову в задоволенні заяви може бути оскаржено в апеляційному порядку до суду апеляційної інстанції. Постанова суду апеляційної інстанції за результатами перегляду ухвали є остаточною і оскарженню не підлягає (частина п'ята статті 382-1 КАС України).

Ухвала суду про задоволення заяви та зобов'язання суб'єкта владних повноважень подати звіт про виконання судового рішення є остаточною і оскарженню не підлягає. Заперечення на таку ухвалу включаються до апеляційної скарги на судове рішення, передбачене частиною першою статті 382-3 цього Кодексу (частина шоста статті 382-1 КАС України).

Відповідно до частини першої статті 383 КАС України особа-позивач, на користь якої ухвалено рішення суду, має право подати до суду першої інстанції заяву про визнання протиправними рішень, дій чи бездіяльності, вчинених суб'єктом владних повноважень - відповідачем на виконання такого рішення суду, або порушення прав позивача, підтверджених таким рішенням суду.

Згідно з пунктом 9 частини другої статті 383 КАС України в такій заяві зазначається документ про сплату судового збору, крім випадків, коли його не належить сплачувати за подання відповідної заяви.

Щодо права на апеляційне оскарження, то відповідно до частин першої та другої статті 293 КАС України учасники справи, особи, які не брали участі у справі, якщо суд вирішив питання про їхні права, свободи, інтереси та (або) обов'язки, мають право подати апеляційну скаргу на рішення суду першої інстанції. Також ці особи мають право оскаржити в апеляційному порядку ухвали суду першої інстанції окремо від рішення суду лише у випадках, передбачених статтею 294 цього Кодексу. Оскарження ухвал суду, які не передбачені статтею 294 цього Кодексу, окремо від рішення суду не допускається.

Серед ухвал суду першої інстанції, на які можуть бути подані апеляційні скарги окремо від рішення суду, є ухвали про накладення штрафу та інших питань судового контролю за виконанням судових рішень в адміністративних справах,

постановлених судом відповідно до статті 382 КАС України (пункт 25 частини першої статті 294 КАС України).

Вимоги щодо форми та змісту апеляційної скарги встановлено статтею 296 КАС України, за змістом пункту 1 частини п'ятої якої до апеляційної скарги додається документ про сплату судового збору. Водночас відповідно до частини другої статті 298 КАС України до апеляційної скарги, яка оформлена з порушенням вимог, установлених статтею 296 цього Кодексу, застосовуються положення статті 169 цього Кодексу.

Відповідно до приписів пункту 1 частини четвертої статті 169 КАС України позовна заява повертається позивачеві, якщо позивач не усунув недоліків позовної заяви, яку залишено без руху, у встановлений судом строк.

З огляду на зазначені норми слідує, що ненадання скаргником документа про сплату судового збору є підставою для залишення апеляційної скарги без руху, а в разі неусунення такого недоліку – підставою для повернення апеляційної скарги.

Щодо сплати судового збору, то правові засади справляння судового збору, платників, об'єкти та розміри ставок судового збору, порядок сплати, звільнення від сплати та повернення судового збору визначено Законом № 3674-VI.

Відповідно до частини першої статті 1 Закону № 3674-VI судовий збір – це збір, що справляється на всій території України за подання заяв, скарг до суду, за видачу судами документів, а також у разі ухвалення окремих судових рішень, передбачених цим Законом. Судовий збір включається до складу судових витрат.

Згідно зі статтею 3 Закону № 3674-VI, яка визначає об'єкти справляння судового збору, судовий збір справляється, серед іншого, за подання до суду іншої заяви, передбаченої процесуальним законодавством (абзац другий частини першої). Словосполучення «іншої заяви», вжите в цьому положенні, не конкретизується в жодних інших нормах Закону № 3674-VI у частині уточнення переліку заяв, за подання яких необхідно сплачувати судовий збір.

Тому можна виснувати, що правова конструкція «іншої заяви, передбаченої процесуальним законодавством» поширюється на всі заяви, визначені процесуальним законом, за подання яких справляється судовий збір.

Також частина друга статті 3 Закону № 3674-VI визначає процесуальні документи, за подання яких судовий збір не справляється, і в цьому переліку немає заяви про встановлення судового контролю за виконанням судового рішення.

У контексті змісту положень процесуального закону та їх взаємозв'язку зі статтею 3 Закону № 3674-VI видно, що за подання заяви про зобов'язання подати звіт про виконання судового рішення (статті 382–382-1 КАС України) та за подання заяви про визнання протиправними рішень, дій чи бездіяльності, вчинених суб'єктом владних повноважень – відповідачем на виконання ухваленого на її користь рішення суду, або порушення прав позивача, підтверджених таким рішенням суду (частина перша статті 383 КАС України), належить сплачувати судовий збір.

Іншим аспектом питання про сплату судового збору є розміри ставок судового збору, які визначені статтею 4 Закону № 3674-VI, аналіз змісту якої показує, що вона не передбачає ставок судового збору ні за звернення із заявою про встановлення контролю за виконанням судового рішення, зокрема за подання заяви в порядку статті 382 КАС України, ні за подання заяви в порядку статті 383 КАС України.

Отже, з одного боку, заява, передбачена статтею 382 КАС України, ймовірно віднесена до переліку об'єктів справляння судового збору, а з другого – у Законі № 3674-VI немає відповідної ставки судового збору за подання такої заяви. Тому за подання заяви в порядку статті 382 КАС України судовий збір не стягується, що своєю чергою виключає можливість вимагати його сплати від позивача.

Аналогічний висновок можна зробити і щодо подання заяви в порядку статті 383 КАС України. З одного боку, заява, що передбачена статтею 383 КАС України, віднесена до переліку об'єктів справляння судового збору, а з другого – у Законі № 3674-VI немає відповідної ставки судового збору за подання такої заяви. Тому за подання заяви в порядку статті 383 КАС України судовий збір не стягується, що, як наслідок, виключає можливість вимагати його сплати від позивача.

Водночас Закон № 3674-VI містить положення підпункту 5 пункту 3 частини другої статті 4, відповідно до якого за подання до адміністративного суду апеляційної і касаційної скарги на ухвалу суду; заяви про приєднання до апеляційної чи касаційної скарги на ухвалу суду передбачено сплату судового збору в розмірі 1 розміру прожиткового мінімуму для працездатних осіб.

Знову-таки словосполучення «на ухвалу суду», яке вжите в зазначеній нормі, має узагальнювальний характер і не розрізняє ухвал (не містить виключень чи застережень), за оскарження яких підлягає сплаті судовий збір.

Як зазначено вище, згідно із частиною другою статті 382-1 КАС України за наслідками розгляду заяви суд постановляє ухвалу про її задоволення або відмову в задоволенні та зобов'язання суб'єкта владних повноважень подати в установленій судом строк звіт про виконання судового рішення. Тобто результатом розгляду заяви, поданої в порядку статті 382 КАС України, є ухвала суду. У взаємозв'язку статей 382–382-1 КАС України та підпункту 5 пункту 3 частини другої статті 4 Закону № 3674-VI така заява є однією з тих, за оскарження яких справляється судовий збір.

Отже, апеляційне чи касаційне оскарження ухвали суду, прийнятої в порядку статті 382 КАС України, у контексті положення підпункту 5 пункту 3 частини другої статті 4 Закону № 3674-VI передбачає сплату судового збору.

Також відповідно до частини шостої статті 383 КАС України за відсутності обставин протиправності відповідних рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень – відповідача та порушення ним прав, свобод, інтересів особи-позивача суд постановляє ухвалу про залишення заяви без задоволення, яка може бути оскаржена в порядку, встановленому статтею 294 цього Кодексу.

За наявності підстав для задоволення заяви суд постановляє ухвалу в порядку, передбаченому статтею 249 цього Кодексу.

Тобто результатом розгляду заяви, поданої в порядку частини першої статті 383 КАС України, є ухвала суду. У взаємозв'язку статті 383 КАС України та підпункту 5 пункту 3 частини другої статті 4 Закону № 3674-VI така заява є однією із тих, за оскарження яких справляється судовий збір.

Таким чином, апеляційне чи касаційне оскарження ухвали суду, прийнятої в порядку статті 383 КАС України, у контексті положення підпункту 5 пункту 3 частини другої статті 4 Закону № 3674-VI передбачає сплату судового збору.

З огляду на викладене можна констатувати, що за подання заяви в порядку статті 382 або 383 КАС України судовий збір не стягується, однак за подання апеляційної чи касаційної скарги на ухвалу суду, прийняту за результатами розгляду такої заяви, справляється судовий збір відповідно до Закону № 3674-VI.

Зазначене дає підстави виснувати, що приписами підпункту 5 пункту 3 частини другої статті 4 Закону № 3674-VI встановлено ставку судового збору за подання до суду апеляційних та касаційних скарг на всі без винятку ухвали суду першої інстанції, які підлягають оскарженню, незалежно від того, чи передбачено Законом № 3674-VI справляння судового збору за подання тих заяв, за результатами яких виносяться відповідні ухвали.

Такий висновок зумовлює вирішення питань про необхідність сплати судового збору за подання апеляційної скарги на ухвалу суду, постановлену за результатом розгляду заяви про встановлення судового контролю, та про наявність ознак невідповідності Конституції України частини другої статті 3 та підпункту 5 пункту 3 частини другої статті 4 Закону № 3674-VI.

У досліджуваному контексті заслуговує на увагу правова позиція **КС України**, викладена в **Рішенні від 13 травня 2024 року № 6-р(II)/2024** (справа про обов'язковість судового рішення). Передісторією цієї справи було те, що Верховний Суд ухвалою від 31 серпня 2023 року відмовив у відкритті касаційного провадження за скаргою особи на підставі частини четвертої статті 394 Цивільного процесуального кодексу України (далі – ЦПК України) через несплату судового збору. Предметом конституційного контролю була частина друга статті 3, підпункт 9 пункту 1 частини другої статті 4 Закону № 3674-VI у частині обов'язку позивача (стягувача у виконавчому провадженні) сплачувати судовий збір за подання до суду апеляційної і касаційної скарги на ухвалу суду, постановлену за результатами розгляду скарги на рішення, дію або бездіяльність державного виконавця чи іншої посадової особи органу державної виконавчої служби або приватного виконавця під час виконання судового рішення.

КС України у згаданій справі дійшов таких висновків:

«Ураховуючи, що за подання до суду першої інстанції скарги на рішення, дію або бездіяльність державного виконавця чи іншої посадової особи органу державної виконавчої служби або приватного виконавця не встановлено справляння судового збору, КС України зазначає, що обов'язок сплати судового

збору за подання апеляційної і касаційної скарги на ухвалу суду першої інстанції, визначений приписом статті 4 Закону № 3674-VI, не можна вважати зрозумілим і справедливим елементом механізму контролю за виконанням судового рішення як невіддільного складника права на доступ до суду» (абзац п'ятий підпункту 4.3 пункту 4 мотивувальної частини **Рішення КС України від 13 травня 2024 року № 6-р(II)/2024**);

«Ураховуючи, що згідно з приписами Закону № 3674-VI, що їх оспорує Лопушанський В.М., розгляд апеляційної і касаційної скарги на ухвалу суду за наслідками розгляду скарги, поданої відповідно до статті 447 ЦПК України, пов'язаний із потребою сплати особою судового збору, КС України констатує, що має місце необґрунтоване втручання в право стягувача на доступ до суду, оскільки особі, яка сплатила судовий збір за подання до суду позовної заяви й отримала доступ до суду та домоглася ухвалення на її користь обов'язкового судового рішення, доводиться додатково (повторно) сплатити судовий збір за здійснення судового контролю за виконанням судового рішення. Наведене свідчить про те, що держава не створила належних юридичних механізмів реалізації права на доступ до суду, а також про брак реального судового контролю на стадії виконання судового рішення, оскільки має місце ускладнення практичної реалізації особою (стягувачем у виконавчому провадженні) її права на доступ до суду, що є порушенням конституційних засад судочинства та принципів цивільного процесуального права» (абзац четвертий підпункту 4.5 пункту 4 мотивувальної частини **Рішення КС України від 13 травня 2024 року № 6-р(II)/2024**);

«З огляду на наведене, ураховуючи те, що особа, оскаржуючи ухвалу суду першої інстанції, намагається насамперед усунути наслідки порушення її прав, спричинені невиконанням судового рішення, КСУ зазначає, що законодавець не діяв відповідно до принципів справедливості, розумності, пропорційності, забезпечення балансу між інтересами держави в стягненні судового збору та інтересами особи щодо доступу до суду та виконання судового рішення, а також не забезпечив доконечної мети чинення правосуддя – захисту прав і свобод» (абзац п'ятий підпункту 4.5 пункту 4 мотивувальної частини **Рішення КС України від 13 травня 2024 року № 6-р(II)/2024**).

Окрім цього, КС України в Рішенні від 01 березня 2023 року № 2-р(II)/2023 у справі № 3-27/2022(54/22) щодо відповідності Конституції України (конституційності) приписів частини першої статті 294, частини шостої статті 383 КАС України (щодо рівноправності сторін під час судового контролю за виконанням судового рішення), досліджуючи природу запровадженої статтею 383 КАС України процедури, дійшов таких висновків:

«Статтею 383 КАС України, приписи якої оспорує Заявник, встановлено один із механізмів судового контролю в адміністративному судочинстві за виконанням судового рішення, ухваленого на користь особи, а саме: порядок визнання протиправними рішень, дій або бездіяльності, учинених суб'єктом владних повноважень - відповідачем на виконання рішення суду.

...Приписи розділу IV „Процесуальні питання, пов'язані з виконанням судових рішень в адміністративних справах“ Кодексу не визначають інших дієвих механізмів для особи-позивача домогтися реального виконання суб'єктом владних повноважень - відповідачем судового рішення, ухваленого на користь такої особи».

Ураховуючи висновки КС України, викладені в рішеннях від 13 травня 2024 року № 6-р(II)/2024 і від 01 березня 2023 року № 2-р(II)/2023, нормативне урегулювання процедури зобов'язання суб'єкта владних повноважень, не на користь якого ухвалене судове рішення, подати у встановлений судом строк звіт про його виконання, а також визнання протиправними вчинених на виконання рішення суду рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень – відповідача як форм судового контролю в адміністративному судочинстві, норми Закону № 3674-VI, які є спірними в частині питання про необхідність сплати судового збору за подання апеляційної скарги на ухвалу суду, постановлену за результатом розгляду заяви, поданої в порядку статті 382 або 383 КАС України, зазначаємо нижченаведене.

Згідно із частиною першою статті 2 КАС України завданням адміністративного судочинства є справедливе, неупереджене та своєчасне вирішення судом спорів у сфері публічно-правових відносин з метою ефективного захисту прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб від порушень з боку суб'єктів владних повноважень.

Основними засадами (принципами) адміністративного судочинства є, зокрема: верховенство права; обов'язковість судового рішення; розумність строків розгляду справи судом; забезпечення права на апеляційний перегляд справи; забезпечення права на касаційне оскарження судового рішення у випадках, визначених законом; неприпустимість зловживання процесуальними правами (частина третя статті 2 КАС України).

З метою належного та своєчасного виконання судових рішень в адміністративних справах суд здійснює контроль за їх виконанням, що урегульовано в розділі IV «Процесуальні питання, пов'язані з виконанням судових рішень в адміністративних справах» КАС України, який зокрема визначає повноваження суду щодо такого контролю. Статті 382–382-3 та 383 КАС України структурно містяться в цьому розділі та передбачають механізми судового контролю на стадії виконання рішення суду.

Статті 382–382-3 КАС України передбачають один із механізмів судового контролю за виконанням судових рішень в адміністративному судочинстві на стадії виконання рішення суду – шляхом зобов'язання суб'єкта владних повноважень (відповідача), не на користь якого ухвалене судове рішення, подати у встановлений судом строк звіт про виконання цього судового рішення. Ці статті структурно містяться в згаданому розділі, виходячи з назви якого вони пов'язані з виконанням судових рішень в адміністративних справах.

Так само стаття 383 КАС України передбачає один з інструментів судового контролю за виконанням судових рішень в адміністративному судочинстві –

шляхом визнання протиправними вчинених на виконання рішення суду рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень – відповідача.

Щодо цивільного судочинства, зокрема, в аспекті **Рішення від 13 травня 2024 року № 6-р(II)/2024**, то стаття 447 ЦПК України закріплює право на звернення із скаргою до суду, зокрема сторони виконавчого провадження мають право звернутися до суду із скаргою, якщо вважають, що рішенням, дією або бездіяльністю державного виконавця чи іншої посадової особи органу державної виконавчої служби або приватного виконавця під час виконання судового рішення, ухваленого відповідно до цього кодексу, порушено їхні права чи свободи. Ця стаття структурно міститься в розділі VII ЦПК України «Судовий контроль за виконанням судових рішень».

Отже, зазначені вище процедури (в порядку статті 447 ЦПК України, статей 382 і 383 КАС України) за своєю природою є формами судового контролю та відповідними механізмами в забезпеченні виконання судових рішень у різних видах судочинства.

При цьому можливість апеляційного й касаційного оскарження постановленої в порядку статті 382 або 383 КАС України ухвали суду, як і в згаданому **Рішенні КС України від 13 травня 2024 року № 6-р(II)/2024** (подання апеляційної і касаційної скарги на ухвалу суду за наслідками розгляду скарги, поданої відповідно до статті 447 ЦПК України), поставлено в залежність від сплати судового збору.

Оскільки КС України визнав неконституційними частину другу статті 3 та підпункт 9 пункту 1 частини другої статті 4 Закону № 3674-VI у тому, що вони уможливають справляння судового збору під час подання апеляційної і касаційної скарги на ухвалу суду, постановлену за результатами розгляду скарги на рішення, дію або бездіяльність державного виконавця чи іншої посадової особи органу державної виконавчої служби або приватного виконавця під час виконання судового рішення, ухваленого відповідно до ЦПК України, то можна зробити аналогічний висновок про те, що положення частини другої статті 3 та підпункту 5 пункту 3 частини другої статті 4 Закону № 3674-VI створюють правові підстави для необґрунтованого втручання в право стягувача на доступ до суду і є порушенням конституційних засад та принципів адміністративного судочинства.

У контексті такого висновку варто звернути увагу на думку **КС України**, викладену в **Рішенні від 13 травня 2024 року № 6-р(II)/2024**. Судовий контроль, метою якого є забезпечення своєчасного захисту та охорони прав і свобод людини і громадянина, на стадії виконавчого провадження, окрім розв'язання судом низки процесуальних питань, охоплює також і контроль, під час якого оцінюють законність дій виконавця та ухвалених ним рішень, тобто він спрямований на недопущення зловживань з боку державного виконавця чи іншої посадової особи органу державної виконавчої служби або приватного виконавця. Брак визначених на законодавчому рівні належних і дієвих національних юридичних механізмів, які засновані на основних засадах судочинства й здатні забезпечити судовий захист, поновлення порушених прав і свобод кожної особи, може призвести до

невиконання державою позитивного обов'язку виконати судові рішення (як невіддільного складника права кожного на судовий захист) з огляду на ускладнення або унеможливлення такого процесу, обов'язковості судових рішень, які набрали законної сили, чим спричинить порушення права особи на доступ до суду, знівелює дієвість судочинства, що є несумісним із принципом верховенства права, що його встановлено частиною першою статті 8 Конституції України (речення друге абзацу четвертого підпункту 4.1 пункту 4 мотивувальної частини).

Також, на думку **КС України**, оскільки в держави є позитивний обов'язок виконати судові рішення, подання особою, на користь якої ухвалено таке рішення, скарги відповідно до статті 447 ЦПК України спрямоване на забезпечення належного виконання судового рішення, а оскарження ухвали суду за наслідками розгляду такої скарги – на уможливлення запобігти негативним наслідкам судової помилки, якщо така мала або могла мати місце. Відповідно під час урегулювання законодавцем питань, пов'язаних зі сплатою судового збору в указаній категорії справ, пріоритетним для держави має бути забезпечення конституційної гарантії права кожного на доступ до суду, виконання судового рішення як невіддільного складника цього права. Законодавець, визначаючи справляння судового збору, має чинити за принципом справедливості, не допускаючи, щоб остаточне, обов'язкове до виконання судові рішення залишалось невиконаним (абзаци другий і третій підпункту 4.4 пункту 4 мотивувальної частини **Рішення КС України від 13 травня 2024 року № 6-р(II)/2024**).

Окрім того, **КС України** наголосив, що законодавчий орган наділений дискрецією діяти на власний розсуд щодо встановлення в законі випадків справляння судового збору, також має прагнути чіткості та зрозумілості у викладенні норм права, тобто якості приписів права (абзац четвертий підпункту 4.3 пункту 4 мотивувальної частини **Рішення КС України від 13 травня 2024 року № 6-р(II)/2024**).

У досліджуваному контексті доречно зазначити, що КС України в **Рішенні від 13 травня 2024 року № 6-р(II)/2024** покликався на практику Європейського суду з прав людини (ЄСПЛ) та викладені ним окремі правові позиції.

Наприклад, як зазначено в § 44 рішення ЄСПЛ у справі *P.G. and J.H. v. The United Kingdom* від 25.09.2001 (заява № 44787/98), якість приписів права вимагає, щоб вони були доступними для особи, якої вони стосуються, щоб надати цій особі можливість передбачити їх наслідки для себе та щоб вони були сумісними з верховенством права (правовладдям).

У рішенні у справі *Luciano Rossi v. Italy* від 15.11.2002 (заява № 30530/96) ЄСПЛ указав: право на суд, у тому вигляді, як воно гарантоване статтею 6 Конвенції, охоплює також виконання остаточних, зобов'язальних судових рішень, які в державах, що визнають верховенство права (правовладдя) („states that accept the rule of law“), не можуть залишатись невиконаними на шкоду будь-якій зі сторін. Отже, виконання судового рішення не може здійснюватися з непомірним зволіканням (§ 33).

У рішенні в справі *Apostol v. Georgia* від 28.11.2006 (заява № 40765/02) ЄСПЛ наголосив, що наявність остаточного та такого, що підлягає примусовому виконанню, судового рішення на користь заявника, яке набрало законної сили, навпаки, свідчить про те, що його судовий спір був обґрунтованим. Отже, покладення обов'язку сплатити витрати для того, щоб це рішення було виконано, є обмеженням суто фінансового характеру і тому вимагає особливо ретельної перевірки з погляду інтересів правосуддя (§ 60); виконання обов'язку щодо забезпечення дійових прав за пунктом 1 статті 6 Конвенції не означає лише брак утручання, але може вимагати від держави вжиття різних форм позитивних дій. Суд вважає, що, перекладаючи на заявника відповідальність за фінансове забезпечення організації виконавчого провадження, держава намагалася уникнути свого позитивного обов'язку організувати систему виконання судових рішень, яка була б дійовою як відповідно до приписів права, так і на практиці (§ 64).

Узагальнення проведеного аналізу дає підстави підсумувати, що кінцевою метою реалізації конституційного права кожного на судовий захист є виконання судового рішення. Водночас механізми судового контролю, передбачені статтями 382 та 383 КАС України, на стадії виконання судового рішення спрямовані на забезпечення обов'язкового виконання судового рішення, ухваленого на користь особи, задля реального захисту та поновлення її прав, свобод, інтересів, що зазнали порушення, без гарантування яких неможливо забезпечити право кожного на судовий захист. Тобто подання особою, на користь якої ухвалено судове рішення, заяви в порядку статті 382 КАС України про встановлення судового контролю за виконанням такого рішення спрямоване на забезпечення належного виконання судового рішення, а оскарження ухвали суду за наслідками розгляду такої заяви - на запобігання негативним наслідкам судової помилки, якщо така мала або могла мати місце під час розгляду зазначеної заяви.

Отже, можливість реалізації особою, на користь якої ухвалено судове рішення і яка не є суб'єктом владних повноважень, права на подання до суду першої інстанції заяви про зобов'язання подати звіт про виконання цього судового рішення, а також заяви про визнання протиправними рішень, дій чи бездіяльності, вчинених суб'єктом владних повноважень – відповідачем на виконання такого рішення суду, або порушення прав позивача, підтверджених таким рішенням суду, та можливість апеляційного й касаційного оскарження ухвали суду за результатами розгляду такої заяви без будь-яких несправедливих обмежень та надмірних перешкод є запорукою реального і своєчасного виконання судового рішення та сприяє підвищенню довіри до судової влади, а отже ефективного захисту порушених прав особи.

Тому з огляду на зміст конституційних принципів верховенства права гарантування судового захисту та права на оскарження, обов'язковості судового рішення, закріплених у частині першій статті 8, частинах першій і другій статті 55, пункті 9 частини першої статті 129-1 Основного Закону України, особа, на користь якої ухвалено судове рішення, не повинна сплачувати судовий збір за звернення

до суду з вимогою забезпечити виконання судового рішення (встановлення судового контролю), яке набрало законної сили, якщо законом прямо не встановлено обов'язку сплати такого збору.

З урахуванням викладеного та в значній мірі юридичної позиції КС України в **Рішенні № 6-р(II)/2024 від 13 травня 2024 року** можна висувати, що справляння судового збору за подання апеляційної чи касаційної скарги на ухвалу суду, постановлену за результатами розгляду поданої в порядку статей 382 і 383 КАС України заяви, є таким, що суперечить Конституції України.

Таким чином, зміст наведених норм Конституції України та правові позиції КС України **дають змогу підсумувати про наявність ознак невідповідності** частини другої статті 3 та підпункту 5 пункту 3 частини другої статті 4 Закону № 3674-VI, які уможливають справляння судового збору за подання апеляційної скарги та касаційної скарги на ухвалу суду, постановлену в порядку статей 382 і 383 КАС України, **частині першій статті 8, частинам першій і другій статті 55, статті 129-1 Конституції України.**

Ураховуючи зазначене, констатуємо наявність обґрунтованих підстав для звернення до Конституційного Суду України з конституційним поданням щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини другої статті 3 та підпункту 5 пункту 3 частини другої статті 4 Закону № 3674-VI.

На підставі викладеного та керуючись статтями 150, 152 Конституції України, статтями 7, 51, 52 Закону України «Про Конституційний Суд України», пунктом 5 частини другої статті 36, пунктом 5 частини другої статті 46 Закону України «Про судоустрій і статус суддів»

ПРОСИМО:

1. Відкрити провадження за конституційним поданням Верховного Суду щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини другої статті 3 та підпункту 5 пункту 3 частини другої статті 4 Закону України від 08 липня 2011 року № 3674-VI «Про судовий збір».

2. Перевірити на відповідність частині першій статті 8, частинам першій і другій статті 55, статті 129-1 Конституції України частину другу статті 3 та підпункт 5 пункту 3 частини другої статті 4 Закону України від 08 липня 2011 року № 3674-VI «Про судовий збір».

Відомості про представників суб'єкта права на конституційне подання:

1) суддя Верховного Суду в Касаційному адміністративному суді Єзеров Альберт Анатолійович (вул. Князів Острозьких, 8, корп. 5, м. Київ, 01029; тел. (044) 501 95 30);

2) перший заступник керівника Апарату Верховного Суду Бабанли Расім Шагінович (вул. Пилипа Орлика, 8, м. Київ, 00011; тел. (044) 591 09 41);

3) начальник управління аналітичної та правової роботи Касаційного адміністративного суду департаменту аналітичної та правової роботи Апарату Верховного Суду Пивовар Юрій Ігорович (вул. Князів Острозьких, 8, корп. 5, м. Київ, 01029; тел. (044) 501 95 30).

Додатки:

1. Копія постанови Пленуму Верховного Суду від 12 вересня 2025 року № 14 «Про звернення до Конституційного Суду України з конституційним поданням щодо відповідності Конституції України (конституційності частини другої статті 3 та підпункту 5 пункту 3 частини другої статті 4 Закону України від 08.07.2011 № 3674-VI "Про судовий збір"» на 1 с. в 1 прим.

2. Конституція України від 28 червня 1996 року № 254к/96-ВР (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30) (витяг) на 5 с. в 1 прим.

3. Кодекс адміністративного судочинства України (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2005, № 35-36, № 37, ст. 446) (витяг) на 16 с. в 1 прим.

4. Цивільний процесуальний кодекс України (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 40-41, 42, ст.492) (витяг) на 1 с. в 1 прим.

5. Закон України від 08 липня 2011 року № 3674-VI «Про судовий збір» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2012, № 14, ст.87) (витяг) на 10 с. в 1 прим.

6. Закон України від 02 червня 2016 року № 1402-VIII «Про судоустрій і статус суддів» (Голос України, 16.07.2016, № 132-133) (витяг) на 4 с. в 1 прим.

7. Закон України від 13 липня 2017 року № 2136-VIII «Про Конституційний Суд України» (Голос України, 02.08.2017, № 141) (витяг) на 2 с. в 1 прим.

8. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод (Офіційний вісник від 16.04.1998 № 13) (витяг) на 1 с. в 1 прим.

9. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційною скаргою Лопушанського Володимира Михайловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини другої статті 3, підпункту 9 пункту 1 частини другої статті 4 Закону України «Про судовий збір» (справа про обов'язковість судового рішення) від 13 травня 2024 року № 6-р(II)/2024 (Офіційний вісник України від 14.06.2024 – 2024 р., № 53, стаття 3156, код акта 125084/2024) на 14 с. в 1 прим.

10. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційною скаргою Плескача В'ячеслава Юрійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень частини третьої статті 307, частини третьої статті 309 Кримінального процесуального кодексу України від 17 червня 2020 року № 4-р(II)/2020 (Офіційний вісник України від 17.07.2020 – 2020 р., № 55, том 2,

с. 1026, стаття 1728, код акта 99773/2020) на 6 с. в 1 прим.

11. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційними скаргами Карякіна Едуарда Сергійовича, Товариства з обмеженою відповідальністю «Торговий дім «Еко-вугілля України» щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення частини першої статті 79 Закону України «Про банки і банківську діяльність» від 24 червня 2020 року № 6-р(II)/2020 (Офіційний вісник України від 24.07.2020 – 2020 р., № 57, с. 113, стаття 1801, код акта 99985/2020) на 7 с. в 1 прим.

12. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційною скаргою Марго Поліни Олександрівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 1 частини п'ятої, частини сьомої статті 454 Цивільного процесуального кодексу України від 06 квітня 2022 року № 2-р(II)/2022 (Офіційний вісник України від 03.05.2022 – 2022 р., № 34, с. 76, стаття 1881, код акта 111079/2022) на 14 с. в 1 прим.

13. Рішення Конституційного Суду у справі за конституційним поданням Верховного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини третьої статті 120, частини шостої статті 234, частини третьої статті 236 Кримінально-процесуального кодексу України (справа про розгляд судом окремих постанов слідчого і прокурора) від 30 січня 2003 року № 3-рп/2003 (Офіційний вісник України від 21.02.2003 – 2003 р., № 6, с. 103, стаття 245, код акта 24415/2003) на 10 с. в 1 прим.

14. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційною скаргою Плескача В'ячеслава Юрійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) приписів частини першої статті 294, частини шостої статті 383 Кодексу адміністративного судочинства України (щодо рівноправності сторін під час судового контролю за виконанням судового рішення) від 01 березня 2023 року № 2-р(II)/2023 (Офіційний вісник України від 04.04.2023 – 2023 р., № 33, стор. 399, стаття 1769, код акта 117307/2023) на 17 с. в 1 прим.

15. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої статті 294, статті 326 Кодексу України про адміністративні правопорушення від 23 листопада 2018 року № 10-р/2018 (Офіційний вісник України від 04.01.2019 – 2019 р., № 2, стор. 129, стаття 60, код акта 92759/2018) на 9 с. в 1 прим.

16. Рішення Конституційного Суду у справі за конституційними скаргами Сиротенка Сергія Євгеновича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих приписів пункту 2 частини дев'ятої статті 171, пункту 4 частини п'ятої статті 246 Кодексу адміністративного судочинства України (щодо особових даних у судовому рішенні) від 19 квітня 2023 № 4-р(II)/2023 (Офіційний вісник України від 23.05.2023 – 2023 р., № 49, стор. 121, стаття 2737, код акта

118228/2023) на 15 с. в 1 прим.

17. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним зверненням Товариства з обмеженою відповідальністю «ДІД Конс» щодо офіційного тлумачення положень пункту 15 частини першої статті 37 Закону України «Про виконавче провадження» у взаємозв'язку з положеннями частини першої статті 41, частини п'ятої статті 124, пункту 9 частини третьої статті 129 Конституції України, статті 115 Господарського процесуального кодексу України, пунктів 1.3, 1.4 статті 1, частини другої статті 2, абзацу шостого пункту 3.7 статті 3 Закону України «Про заходи, спрямовані на забезпечення сталого функціонування підприємств паливно-енергетичного комплексу» (справа про стягнення заборгованості з підприємств паливно-енергетичного комплексу) від 13 грудня 2012 року № 18-рп/2012 (Офіційний вісник України від 29.12.2012 – 2012 р., № 98, стор. 13, стаття 3973, код акта 65069/2012) на 6 с. в 1 прим.

18. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційною скаргою Хліпальської Віри Василівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини другої статті 26 Закону України «Про виконавче провадження» (щодо забезпечення державою виконання судового рішення) від 15 травня 2019 року № 2-р(II)/2019 (Офіційний вісник України від 21.06.2019 – 2019 р., № 47, стор. 162, стаття 1627, код акта 94747/2019) на 7 с. в 1 прим.

19. Копія звернення судді Верховного Суду в Касаційному адміністративному суді Стародуба О. П. від 03 грудня 2024 року № 4267/0/22-24 на 6 с. в 1 прим.

20. Копія звернення судді Верховного Суду в Касаційному адміністративному суді Рибачука А. І. від 09 квітня 2025 року № 2503/0/22-25 на 8 с. в 1 прим.

21. Копія постанови Верховного Суду від 15 листопада 2024 року у справі № 140/8660/20 на 4 с. в 1 прим.

Голова Верховного Суду

Станіслав КРАВЧЕНКО